

Sygn. akt I C 514/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lipca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Lidia Grzelak

Protokolant st. sekr. sąd. Jolanta Dziki

po rozpoznaniu w dniu 9 lipca 2019 r. w Ciechanowie

sprawy z powództwa S. Windykacje (...). (...) spółka jawna w L.

przeciwko E. J.

o zapłatę 3059,00 zł

I nakaz zapłaty z dnia 7 grudnia 2018 r. wydany w sprawie I Nc 1988/18 w postępowaniu nakazowym utrzymuje w mocy w całości;

II zasądza od pozwanej E. J. na rzecz powoda S. Windykacje (...). (...) spółka jawna w L. kwotę 300,00 zł (trzysta złotych) tytułem uzupełnienia kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 514/19

UZASADNIENIE

W dniu 26 listopada 2018 r. powód S. Windykacje (...). (...) spółka jawna w L. wniósł pozew, w którym domagał się zasądzenia od pozwanej E. J. w postępowaniu nakazowym na podstawie weksla kwoty 3059,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 13 listopada 2018 r. do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym na podstawie weksla wydanym w dniu 7 grudnia 2018 r. w sprawie I Nc 1988/18 Sąd uwzględnił roszczenie powoda w całości oraz orzekł o kosztach procesu.

Pozwana E. J. wniosła zarzuty od przedmiotowego nakazu zapłaty, wnosząc o uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa w całości. Pozwana w zarzutach podniosła wypełnienie weksla niezgodnie z wolą wystawcy z tytułu klauzul umownych dotyczących wynagrodzenia prowizyjnego oraz brak legitymacji czynnej powoda. Wniosła ponadto o zasądzenie na jej rzecz od powoda zwrotu kosztów procesu.

Prawomocnym postanowieniem z dnia 22 marca 2019 r. Sąd na wniosek pozwanej E. J. wstrzymał wykonanie przedmiotowego nakazu zapłaty.

Powód S. Windykacje (...). (...) spółka jawna w L. po otrzymaniu odpisu zarzutów, podtrzymał swoje stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 sierpnia 2018 r. E. J. zawarła z (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w L. umowę kwoty 1999,50 zł. Umowa została zawarta na okres od dnia 17 sierpnia 2018 r. do dnia 16 lutego 2021 r. Spłata pożyczki miała nastąpić zgodnie z harmonogramem stanowiącym załącznik do umowy. Stałe oprocentowanie pożyczki wynosiło 10,00 % w stosunku rocznym. Całkowita kwota do spłaty ustalona na dzień postawienia do dyspozycji E. J. całej kwoty pożyczki wynosiła 3822,96 zł, na co składały się poszczególne kwoty: - kwota 1999,50 zł – tytułem całkowitej kwoty pożyczki, - kwota 323,96 zł tytułem odsetek naliczonych za cały okres obowiązywania umowy, - kwota 1499,50 zł tytułem prowizji (całkowity koszt pożyczki). E. J. na mocy podpisanej umowy zobowiązała się do terminowej spłaty pożyczki. Zabezpieczeniem umowy był weksel in blanco wystawiony przez E. J., bez odrębnej deklaracji wekslowej, z tym że uzupełnienie weksla o sumę wekslową wynikać może wyłącznie z sumy wierzytelności wynikających z umowy (umowa pożyczki wraz z załącznikami k. 52 – 58, potwierdzenie wykonania przelewu k. 59, weksel k. 9).

W związku z brakiem spłat rat pożyczki (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w L. wezwał E. J. do uregulowania należności, a po upływie wskazanego w wezwaniu terminu wypowiedział E. J. umowę pożyczki. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w L. na mocy umowy przelewu wierzytelności z dnia 19 października 2018 r. zbył przysługującą mu wobec E. J. wierzytelność na rzecz S. Windykacje (...). (...) spółka jawna w L., zawiadamiając ją o przelewie wierzytelności oraz przeniesieniu praw z weksla (wypowiedzenie umowy k. 61, wezwanie do wykonania umowy k. 60, zpo k. 62 – 63, umowa przelewu wierzytelności k. 64 - 65).

E. J. nie dokonała żadnych wpłat na poczet zadłużenia (bezsporne).

Pismem z dnia 22 października 2018 r., doręczonym E. J. w dniu 24 października 2018 r., S. Windykacje (...). (...) spółka jawna w L. zawiadomił o uzupełnieniu wystawionego przez nią weksla z terminem płatności na dzień 12 listopada 2018 r. i wezwał ją do wykupu weksla we wskazanym terminie (wezwanie wraz z zpo k. 10 – 11, weksel k. 9).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych w sprawie dokumentów, a w szczególności umowy pożyczki, wypowiedzenia umowy pożyczki, wezwania do zapłaty, umowy przelewu wierzytelności oraz weksla.

W ocenie Sądu, zebrany w sprawie materiał dowodowy, wbrew stanowisku pozwanej E. J. wskazuje w sposób jednoznaczny na istnienie roszczenia dochodzonego pozwem, wynikającego z umowy pożyczki z dnia 17 sierpnia 2018 r. Wezwanie do zapłaty oraz wypowiedzenie umowy, jak też zawiadomienie o przelewie i przeniesieniu praw z weksla wierzyciela pierwotnego, jak też wezwanie do wykupu weksla były skutecznie doręczone pozwanej E. J..

Wskazać należy, że pozwana E. J. została przez Sąd wezwana na rozprawę w dniu 9 lipca 2019 r. do osobistego stawiennictwa celem złożenia zeznań, jednakże nie stawiała się na wezwanie.

Kwestionowanie przez pozwaną uczciwości warunków, na jakich została zawarta umowa na obecnym etapie postępowania nie zasługuje na uwzględnienie. Wszelkie wątpliwości związane z warunkami zawieranej umowy pozwana powinna ocenić na etapie jej zawierania, a nie na etapie dochodzenia przez powoda zaległych należności. Pozwana E. J. nie skorzystała z możliwości odstąpienia od umowy. Jeżeli chodzi o podnoszone przez pozwaną zarzuty dotyczące naruszenia zasad współżycia społecznego oraz dobrych obyczajów, jak również zastosowania klauzul abuzywnych bądź mających na celu obejście przepisów całkowitym koszcie umowy, wskazać należy, że pozwana poprzestaje na ogólnikowym sformułowaniu zarzutów, nie odnosząc ich do konkretnej sprawy; nie wskazała również do jakiej wysokości uznać należy koszty pożyczki należne powodowi za usprawiedliwione.

Sąd zważył, co następuje:

Podstawę prawną dochodzonego roszczenia stanowiło zobowiązanie wekslowe. Powód S. Windykacje (...). (...) spółka jawna w L. był w posiadaniu weksla własnego wystawionego przez pozwaną E. J.. Weksel ten był wekslem, wystawionym w celu zabezpieczenia roszczeń wynikających z zawartej przez pozwaną z poprzednikiem prawnym powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w L. umowy pożyczki z dnia 17 sierpnia 2018 r. Pozwana E. J. złożyła zabezpieczenie w postaci weksla in blanco; strony uzgodniły, że uzupełnienie weksla o sumę wekslową wynikać będzie wyłącznie z sumy wierzytelności wynikających z umowy, bez odrębnej deklaracji wekslowej. Powód S.

Windykacje (...). (...) spółka jawna w L. jako nabywca wierzytelności wypełnił weksel własny in blanco wystawiony przez pozwaną E. J. i wezwał ją do jego wykupu w terminie do dnia 12 listopada 2018 r.

Prawo wekslowe w art. 10 wyraźnie dopuszcza wystawienie weksła in blanco. Z chwilą wydania weksła wierzycielowi dochodzi do zawarcia umowy skierowanej na powstanie zobowiązania wekslowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2002 r. w sprawie V CKN 1514/00). Jest to umowa warunkowa, albowiem do powstania zobowiązania wekslowego dochodzi dopiero po ziszczeniu się warunku prawnego jakim jest wypełnienie weksła zgodnie z prawem. Czynności prawne, z których wynikają zobowiązania wekslowe mają charakter abstrakcyjny a zatem ich ważność nie zależy od istnienia lub prawidłowości stosunku podstawowego (np. sprzedaż, pożyczka). Same też nie określają celu gospodarczego lub społecznego wynikającego z nich przysporzenia. W razie zatem nieistnienia lub nieprawidłowości stosunku podstawowego dłużnikowi wekslowemu przyznaje się wobec kontrahenta tylko zarzut nienależnego świadczenia, a gdy sumę wekslową już zapłacił - roszczenie o zwrot nienależnego świadczenia. Oznacza to, iż jedynie wykazanie nieważności lub unieważnienie umowy będącej źródłem samego zobowiązania wekslowego jest jednoznaczne ze stwierdzeniem nieistnienia tego zobowiązania. Ponieważ w przedmiotowej sprawie nastąpiło podpisanie weksła przez wystawcę oraz wydanie go wierzycielowi, należy stwierdzić, iż w sprawie zawarta została ważna umowa zobowiązania wekslowego.

W niniejszej sprawie doszło do wystawienia weksła in blanco. Istotą takiego weksła jest jego niezupełność w chwili wydania go wierzycielowi wekslowemu (remitentowi), który został upoważniony do jego wypełnienia. Jednocześnie, zaakcentować należy istotną okoliczność, że do powstania zobowiązania wekslowego w przypadku weksła in blanco dojdzie wówczas, gdy wierzyciel (remitent) uzupełnił weksel w zakresie, w jakim był do tego upoważniony. Chociaż zobowiązanie z weksła jest – co do zasady zobowiązaniem abstrakcyjnym, to jednak reguła ta doznaje wyłomu w przypadku weksli in blanco, które uznawane są za kauzalne (wyrok Sądu Najwyższego z 18 listopada 1970 r. w sprawie I Pr 407/70). W przypadku, zatem sporu pomiędzy wystawcą i remitentem zobowiązany może podnosić zarówno zarzuty formalne dotyczące treści weksła jak i zarzuty osobiste wynikające ze stosunku podstawowego będącego przyczyną prawną zobowiązania wekslowego. W wypadku sporu pomiędzy remitentem a wystawcą weksła własnego nie mają, bowiem zastosowania ograniczenia wynikające z art. 10 i art. 17 prawa wekslowego, które służą zagwarantowaniu pewności obrotu wekslowego i aktualizują się dopiero w chwili przeniesienia weksła na zasadach prawa wekslowego. Jak już wyżej wskazano, nie ma wątpliwości, że w procesie „wekslowym” (art. 485 § 2 kpc) pozwanemu przysługuje prawo podniesienia zarzutów wynikających ze stosunku podstawowego, co przenosi spór z płaszczyzny prawa wekslowego, na którym oparty był pozew wniesiony w postępowaniu nakazowym, na płaszczyznę stosunku prawa cywilnego. Jednak w tej sytuacji, to właśnie pozwany ponosi ciężar dowodu, że roszczenie powoda z tego stosunku nie istnieje (wyrok Sądu Najwyższego z 24 czerwca 2005 r. w sprawie V CK 780/04, wyrok Sądu Najwyższego z 15 lutego 2006 r. w sprawie IV CSK 15/05). Jeżeli występujący z powództwem o zapłatę jako remitent weksła własnego wystawionego przez pozwanego potwierdzi swe prawo dokumentem o cechach określonych w art. 101 prawa wekslowego, pozwany nie udowodni zarzutów tamujących lub niweczących, sąd uwzględni żądanie na podstawie art. 28 ust. 2 w zw. z art. 104 ust. 1 prawa wekslowego (wyrok Sądu Najwyższego z 18 listopada 1999 r. w sprawie I CKN 215/98). Jak wskazał Sąd Najwyższy trafne jest zatem zapatrywanie, iż z punktu widzenia rozkładu ciężaru dowodzenia, powód czyni zadość wymaganiom prawa, przedstawiając prawidłowo wypełniony weksel. Natomiast na stronie pozwanej ciąży obowiązek dochowania należytej staranności w wykazaniu zasadności swojego stanowiska dokumentami załączonymi do zarzutów przeciwko nakazowi zapłaty (wyrok Sądu Najwyższego z 15 lutego 2006 r. w sprawie IV CSK 15/05). Pogląd ten w pełni należy podzielić. Z weksła wypływa domniemanie istnienia zobowiązania po stronie osoby obowiązanej z weksła. Powoływanie się na brak zobowiązania powinno zostać przez strony sporu wykazane. Zgodnie z przepisem art. 6 kc, ciężar dowodu obciąża w tym przypadku pozwaną.

W przedmiotowej sprawie, pozwana E. J. nie wykazała, aby faktycznie jej zobowiązanie było nieważne, czy też nie istniało, względnie wygasło. Wskazać należy, że przyczyną obciążenia pozwanej E. J. przez powoda S. Windykacje (...). (...) spółka jawna w L. należnością było niespłacanie rat pożyczki, która została przez pierwotnego wierzyciela skutecznie wypowiedziana. Uprawnienie powoda wynikało w tym zakresie wprost z treści § 3 umowy pożyczki. W konsekwencji powód był uprawniony do wypełnienia weksła zgodnie § 3 umowy pożyczki.

Zgodnie z treścią art. 6 kc w związku z art. 232 kpc to na stronie ciąży obowiązek udowodnienia faktów, z których wywodzi ona skutki prawne, a jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22 listopada 2001 r. (I PKN 660/00) „Samo twierdzenie strony pozwanej nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 kpc) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą”. W procesie cywilnym na stronach spoczywa ciężar twierdzenia i dowodzenia wszystkich okoliczności (faktów), które w myśl art. 227 kpc stanowią przedmiot dowodu. Tzw. fakty negatywne mogą być dowodzone za pomocą dowodów faktów pozytywnych przeciwnych, których istnienie wyłącza stwierdzoną okoliczność negatywną. Tak więc ciężar dowodu w postępowaniu cywilnym nie zawsze spoczywa na powodzie, ponieważ osoba, która odmawia uczynienia zadość żądaniu powoda, obowiązana jest udowodnić fakty wskazujące, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie IV CSK 299/06).

Mając powyższe na uwadze, w przedmiotowej sprawie po przedstawieniu przez powoda S. Windykacje (...). (...) spółka jawna w L. wypełnionego weksla oraz innymi istotnymi dokumentami (umowa pożyczki, umowa przelewu), to na pozwanej spoczywał ciężar wykazania, że opisana powyżej wierzytelność w rzeczywistości nie istnieje, lub istnieje ale w mniejszym wymiarze, a weksel został wypełniony niezgodnie z umową. Okoliczności te nie zostały w żaden sposób przez pozwaną wykazane.

Wskazać należy, że umowa pożyczki podlega ogólnym przepisom prawa cywilnego (art. 720 – 724 kc). Mają one zastosowanie zarówno w relacjach między osobami fizycznymi oraz w relacjach przedsiębiorca – konsument. W tym ostatnim przypadku zastosowanie mają ponadto przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim.

Zgodnie z art. 720 kc, przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Zgodnie z art. 509 kc, wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Zgodnie art. 511 kc, jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony.

W razie zatem cesji wierzytelności, na nabywcę przechodzi ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, wszystkie właściwości, przywileje i braki, a więc ustawodawca zakłada identyczność wierzytelności cesjonariusza z wierzytelnością cedenta (art. 509 § 2 kc). Co do zasady, nabywca wstępuje w sytuację prawną cedenta.

S. Windykacje (...). (...) spółka jawna w L. nabył przedmiotową wierzytelność od (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w L.; potwierdzeniem tego jest umowa przelewu wierzytelności, która w § 1 ust. 4 zawiera ponadto potwierdzenie przeniesienia z weksla. Wbrew twierdzeniom pozwanej, wskazane dokumenty potwierdzają skuteczne nabycie wierzytelność w stosunku do pozwanej oraz legitymację czynną powoda do wystąpienia z pozwem w niniejszej sprawie.

Jak wskazano powyżej, norma zawarta w art. 511 kc nie wymaga zawarcia umowy przelewu w formie pisemnej, a jedynie tego, aby istniało pismo, które potwierdza dokonanie przelewu wierzytelności. Sąd w niniejszym składzie podziela w całości rozważania Sądu Apelacyjnego w Katowicach zawarte w wyroku z 8 marca 2005 r. w sprawie I A Ca 1516/04, który podkreślił: „Ustawodawca w art. 511 kc mówi o "stwierdzeniu" przelewu wierzytelności pismem, a nie o zawarciu przelewu w formie pisemnej. Czym innym jest dokonanie czynności prawnej w formie pisemnej, a czym innym "stwierdzenie" pismem, iż określona czynność została dokonana. "Stwierdzenie pismem" nie odnosi się bowiem do formy czynności prawnej, a jedynie do istnienia pisma stwierdzającego, że umowa przelewu została przez strony zawarta.”. Dalej Sąd ten zasadnie podkreśla: „W sytuacji, gdy obie strony zgodnie twierdzą, że doszło do przelewu wierzytelności z umowy ubezpieczenia i że obie strony miały taki zamiar i cel umowy na względzie - zbędne

są rozważania i dokonywanie wykładni oświadczeń woli w tym przedmiocie. Dokonywanie takiej wykładni ma bowiem sens wówczas, gdy stanowiska stron umowy różnią się.”.

Na skutek przelewu wierzytelności doszło więc do zmiany strony stosunku zobowiązaniowego po stronie wierzyciela, a zatem powód jest legitymowany czynnie do występowania w niniejszym procesie. Znajdujące się w aktach sprawy dokumenty potwierdzają w myśl art. 511 kc, że do zawarcia umowy doszło. Nadto zostało przedłożone przez powoda wezwanie, którym zawiadomił pozwaną o zawarciu umowy cesji z wierzycielem. W myśl art. 515 kc, jeżeli dłużnik, który otrzymał o przelewie pisemne zawiadomienie pochodzące od zbywcy, spełnił świadczenie do rąk nabywcy wierzytelności, zbywca może powołać się wobec dłużnika na nieważność przelewu albo na zarzuty wynikające z jego podstawy prawnej tylko wtedy, gdy w chwili spełnienia świadczenia były one dłużnikowi wiadome. Przepis ten stosuje się odpowiednio do innych czynności prawnych dokonanych między dłużnikiem a nabywcą wierzytelności.

Pożyczkodawca wypełnił w całości swoje zobowiązania wynikające z umowy pożyczki gotówkowej z dnia 17 sierpnia 2018 r. Niewątpliwie w świetle treści umowy roszczenie powoda należy uznać za zasadne, zarówno co do należności głównej, jak i odsetek za opóźnienie.

Zarzut pozwanej E. J., iż umowa pożyczki zawiera w swej treści zapisy, które miały na celu obejście normy art. 385¹ kc jest bezpodstawny i nie zasługuje na uwzględnienie. Przepisy prawa nie zabraniają naliczania kosztów udzielenia pożyczki, co jest powszechne w instytucjach zajmujących się udzielaniem pożyczek i taka praktyka nie stanowi próby obejścia przepisów prawa. Umowa pożyczki ma charakter odpłatny. Ustanowienie prowizji jest więc – co do zasady - zgodne z przepisami prawa. Poprzednik prawny powoda prowadzi działalność gospodarczą w zakresie udzielania pożyczek i udostępnił pozwanej środki finansowe na określony okres czasu. Pożyczkodawcy przysługuje zatem prowizja, która ma stanowić dla pożyczkodawcy wynagrodzenie za koszty związane z umową. Wysokość naliczonych z tytułu umowy pożyczki opłat pozwana E. J. zaakceptowała podpisując umowę. Koszty te zostały wskazane w umowie wprost, a nie jako np. sumę bądź iloczyn niedookreślonych składników. Zmiana stanowiska pozwanej E. J., co do oceny kwestii obciążenia jej prowizją, nastąpiła w momencie, gdy powód wniósł pozew w niniejszej sprawie. Jeżeli pozwana miała wątpliwości co do warunków umowy mogła przed jej zawarciem zasięgnąć porady profesjonalisty.

Podkreślić należy, że pozwana podniosła zarzut zastosowania klauzul niedozwolonych przez powoda, nie wskazując żadnej konkretnej klauzuli.

Ustawodawca wymienia następujące przesłanki uznania danego postanowienia za niedozwolone w rozumieniu art. 385¹ kc: dane postanowienie umowne jest „nieuzgodnione indywidualnie”; kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Zastrzeżono przy tym, że postanowienia określające główne świadczenia stron, takie jak cena lub wynagrodzenie, mogą zostać uznane za niedozwolone postanowienia umowne tylko wówczas, gdy zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. W celu ustalenia, czy konkretne postanowienie umowne należy kwalifikować jako „nieuzgodnione indywidualnie”, należy zbadać, czy konsument miał na treść danego postanowienia „rzeczywisty wpływ” (art. 385¹ § 3 zd. 1 kc). W szczególności ustawodawca zwraca uwagę na niebezpieczeństwo „nieuzgodnionego indywidualnie” charakteru postanowienia umowy przejętego z wzorca umownego. Kontrola podlegają zatem nieuzgodnione indywidualnie: postanowienia umowne przejęte z wzorca umownego bądź też nie (w przypadku umowy zawartej bez użycia wzorca umownego chodzi o te, które nie były przez strony negocjowane) oraz postanowienia wzorców umownych.

Ciężar dowodu spoczywa oczywiście na tym, kto z okoliczności indywidualnego uzgodnienia treści postanowienia lub braku takiego uzgodnienia wyciąga skutki prawne (art. 6 kc). W sporze wynikłym w obrocie konsumenckim to najczęściej przedsiębiorcy zależy na wykazaniu faktu indywidualnego uzgodnienia. Na konsumentach zaś ciąży jedynie wymóg wykazania, że zaskarżone przez niego postanowienie jest przejęte z wzorca umowy, bez konieczności dowodzenia, że zostało mu narzucone z pominięciem indywidualnego uzgodnienia . Domniemanie z art. 385¹ § 4 kc, nie obejmuje oczywiście postanowień samej umowy. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem rozstrzygającym o tym, czy postanowienie wzorca umownego jest niedozwolone. Prezes Urzędu Ochrony

Konkurencji i Konsumentów zakazuje wykorzystywania danej klauzuli, zbadawszy przesłanki uznania postanowienia za niedozwolone z art. 385¹ § 1 kc (art. 23b ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów). Zgodnie z art. 23d cyt. ustawy, prawomocna decyzja o uznaniu postanowienia wzorca umowy za niedozwolone jest skuteczna wobec przedsiębiorcy, co do którego stwierdzono stosowanie niedozwolonego postanowienia umownego oraz wobec wszystkich konsumentów, którzy zawarli z nim umowę na podstawie wzorca wskazanego w decyzji.

W niniejszej sprawie pozwana E. J. powołała się na zastosowanie niedozwolonego postanowienia umownego, jednakże nie wskazując okoliczności uzasadniające uznanie umowy za spełniające te warunki, a ciężar dowodu w tym zakresie obciążał pozwaną.

Okoliczności niniejszej sprawy nie uzasadniają również poglądu, by postanowienia umowy w przedmiocie prowizji miały na celu obejście prawa lub były sprzeczne z zasadami współzycia społecznego i naruszały normę art. 58 § 2 kc. Należy podkreślić, iż poprzednik prawny powoda na podstawie umowy pożyczki przekazał pozwanej do dyspozycji kwotę 1999,50 zł w zamian za określony w umowie zysk z tytułu prowizji i oprocentowania. Powód był uprawniony do obciążenia pozwanej prowizją we wskazanej w umowie wysokości. Dodatkowo wskazać należy, że koszty związane z umowy pożyczki nie przekraczają maksymalnej kwoty pozaodsetkowych kosztów kredytu i zostały ustalone zgodnie z art. 36a ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim. Przepis ten wprowadził pojęcie limitu pozaodsetkowych kosztów w związku z określoną umową kredytu konsumenckiego. Limit pozaodsetkowych kosztów kredytu, określono jako pewien pułap wyliczany na podstawie całkowitej kwoty kredytu. Całkowita kwota kredytu to maksymalna suma środków pieniężnych, które kredytodawca udostępnia konsumentowi na podstawie umowy o kredyt. Maksymalną kwotę kredytu oblicza się według wzoru: $(...) \leq (K \times 25\%) + (K \times R \times 30\%)$, w którym poszczególne symbole oznaczają: (...) maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu, K – całkowitą kwotę kredytu, n – okres spłaty wyrażony w dniach, R – liczbę dni w roku. Wskazać należy, że ustalona przez pierwotnego wierzyciela prowizja w wysokości nie przewyższa maksymalnej kwoty pozaodsetkowych kosztów kredytu. Ponadto zgodnie z art. 36a ust. 2 cyt. ustawy, pozaodsetkowe koszty kredytu w całym okresie kredytowania nie mogą być wyższe od całkowitej kwoty kredytu. Jak wynika z umowy pożyczki z dnia 17 sierpnia 2018 r. pozaodsetkowe koszty w niej wskazane nie przekraczają całkowitej kwoty udzielonej pożyczki w wysokości 1999,50 zł.

Należy podkreślić, iż poprzednik prawny powoda na podstawie umowy pożyczki przekazał pozwanej E. J. do dyspozycji kwotę 1999,50 zł w zamian za określony w umowie zysk z tytułu prowizji i oprocentowania. Powód był uprawniony do obciążenia pozwanej prowizją we wskazanej w umowie wysokości. Wobec tego żądanie powoda zwrotu pożyczki wraz z dodatkowymi kosztami: prowizją i odsetkami uznać należy za zasadne w zakresie żądanej przez powoda zapłaty kwotę 3059,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 13 listopada 2018 r. do dnia zapłaty.

Pozwana E. J., wnosząc zarzuty, zaskarżyła nakaz zapłaty w całości, jednakże z powyższych względów jej zarzuty nie zasługiwały na uwzględnienie. Mając powyższe na uwadze, zgodnie z przepisem art. 496 kpc, Sąd utrzymał zaskarżony nakaz zapłaty w całości w mocy, zgodnie, z którym pozwana E. J. zobowiązana jest zapłacić na rzecz powoda S. Windykacje (...). (...) spółka jawna w L. kwotę 3059,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 13 listopada 2018 r. do dnia zapłaty. Roszczenie odsetkowe znajduje uzasadnienie w treści art.481 kc oraz art. 1 pkt 4 ustawy Prawo wekslowe. Nadto pozwana - zgodnie z nakazem zapłaty z dnia 7 grudnia 2018 r. wydanym w postępowaniu nakazowym w sprawie I Nc 1988/18 obowiązana jest zapłacić na rzecz powoda koszty procesu w łącznej kwocie 656,00 zł na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc. Na kwotę powyższą składa się opłata od pozwu w wysokości 39,00 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 617,00 zł stanowiące wynagrodzenia radcy prawnego ustalone zgodnie przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za adwokackie. Jednocześnie w pkt II wyroku Sąd zasądził od pozwanej E. J. na rzecz powoda S. Windykacje (...). (...) spółka jawna w L. tytułem uzupełnienia kosztów zastępstwa procesowego kwotę 300,00 zł, mając na uwadze, że wysokość kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zwykłym wynosi - przy wskazanej wartości przedmiotu sporu – 900,00 zł, zaś stosownie do § 3 ust. 2 cyt. rozporządzenia, w przypadku skutecznego wniesienia sprzeciwu lub zarzutów opłatę ustala się na zasadach ogólnych.